

Hegel HD12 DSD - A stréber



Hegel HD12 DSD

Új szelek fújnak a norvég gyártónál is, bár inkább lehetne szellőnek hívni, mint viharos szélnek. A tradicionálisan csak sztereó berendezéseket készítő Hegel, ha lassan is, de legalább következetesen újítja meg DAC kínálatát. Óvatos duhaj, nem nála jelennek meg legelőször a legújabb technológiák, mert a céljuk minden esetben a hangminőség javítása. Ennek ellenére bőven kiérdemlik az innovatív jelzőt, gondoljunk csak az általunk is nagyon várt 160-as erősítőjükre!

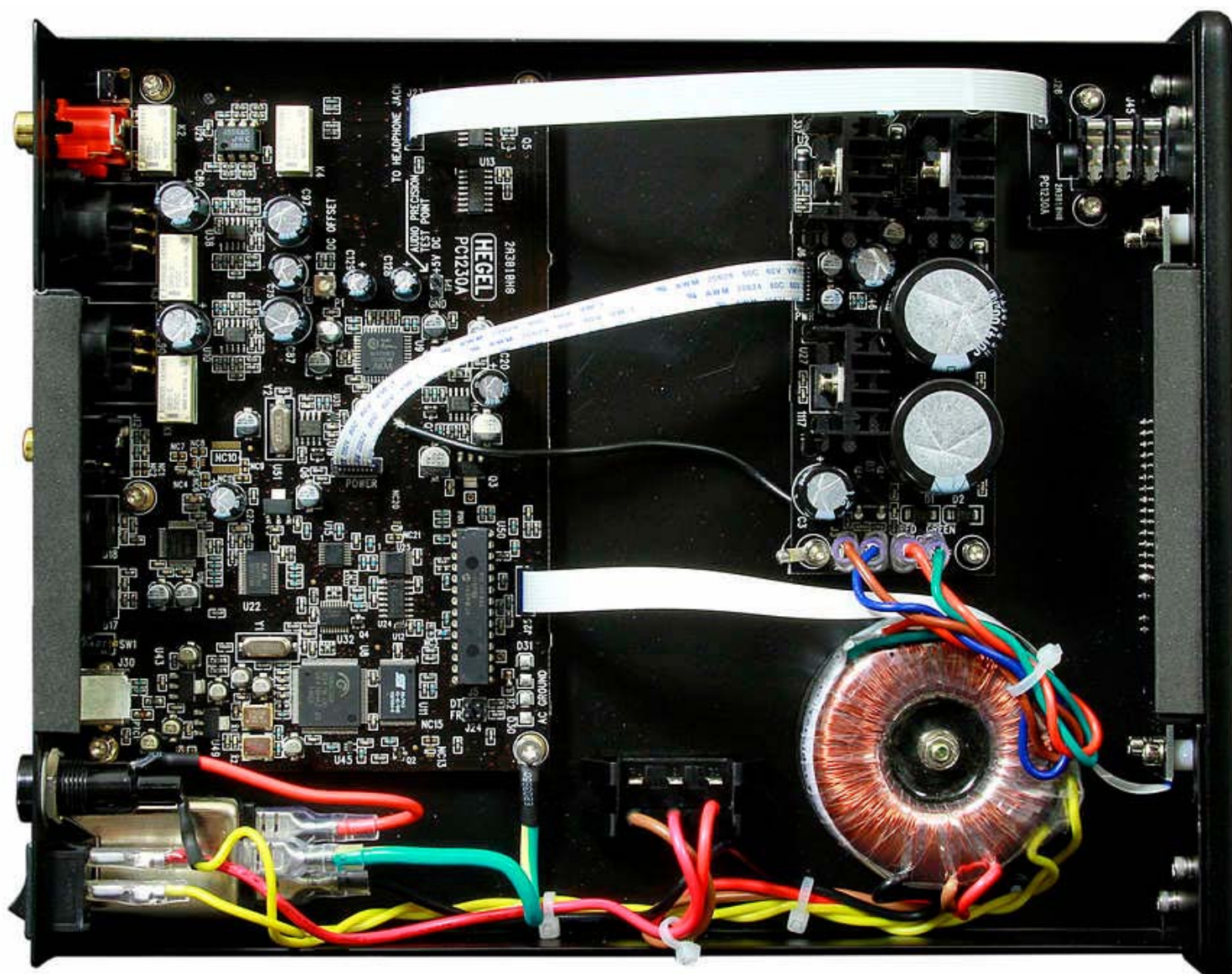
A HD12-es a legújabb, egyben ötödik konvertere a skandináv cégnek. Ötödik, bár az aktuális kínálatukban csak három szerepel: a HD11, a HD12 és a HD25. A HD20-as és a HD2-es már kifutott termék, sajnos jelenleg nincs „olcsó” átalakítója a Hegelnek. Nehezen tudom eldönteni, hogy a 12-es a 11-es, vagy inkább a 20-as utódjának tekinthető e. Külleme alapján inkább a HD20-al áll rokonságban, megőrizte a jellegzetes vonalait, amely az összes Hegel termékre jellemző: egyszerű, fekete hasábok, vastag, szépen megmunkált alu előlappal, kék fényekkel. A HD12 is ezekből az elemekből építkezik, a minimál koncepció mentén. Egyszerű, filigrán távvezérlő jár hozzá, amely használata elengedhetetlen, hiszen a készüléken nincs egyetlen üzemmódválasztó kapcsoló sem. A középső, kissé elnagyolt, de emiatt messziről is jól olvasható kijelzője pálcikaszegmensekkel operál, amelyek kéken világítanak, még éppen az elviselhetőség határán. Sok információt azonban nem tudunk leolvasni róla, hiszen az aktuálisan használt bemeneten kívül a hangerő aktuális állását tudjuk csak lelesni. Úgy bizony, hangerő: a HD12-be egy digitális hangerőszabályzót építettek, amelyet nagyon finom lépésekben, 0-100-as skálán (fejhallgató csatlakoztatásakor: 0-60) léptethetünk, egyesével. Így köthetjük közvetlenül végfokra, vagy akár aktív hangsugárázóhoz is. Van még egy lényeges újítás, amelyhez nem kell belenézni a belsejébe: elsőként a Hegel történetében kapunk egy fejhallgató kijáratot! Wow! A hátsó fertályon a régebbi konverterekről ismerős kép fogad: van XLR és RCA kimenet, a bemenetek közül pedig optikai, S/PDIF és USB 2.0 választható. A tápcsatlakozója IEC, saját kapcsolóval, nincs készenléti állapot, ez egyben a ki és bekapcsoló is. Bár a Hegel, szokás szerint szűkszavú a műszaki paramétereket illetően,

azért nem lehetetlen kideríteni, mi lapul odabent. Mindenekelőtt egy szép nagy toroid trafó, amely egy stabilizált tápegységet lát el feszültséggel, külön táplálva az analóg és a digitális áramköröket. Hogy melyek ezek? A bejövő digitális jeleket (USB, S/PDIF és optika) a C-Media CM6632A lapkája dolgozza fel, amely 44,1 és 192 kHz között képes PCM jelet fogadni, 16, 24 és 32 biten. Mindemellett natív DSD átvitelre is képes, igaz, ezt csak az USB porton keresztül tudja. A digitál-analóg átalakítást egy, viszonylag keveset „sztárolt” chip, az AKM AK4399EQ végzi. A norvég cég már évek óta, következetesen AKM processzorokkal dolgozik, nem pedig a Wolfson, vagy Sabre chippek valamelyikével. A DAC IC 32 bites szűrőn küld át minden anyagot, mielőtt a hang megjelenne az analóg kimeneteken, a zajlapon a maga -145 dB-es értékével kimagaslóan jó! A jittert is alaposan kordában tartják, az órajel ütemező extrém alacsony szintű, akárcsak a torzítás, amelyre különösen büszke a gyártó. A laptop konfigurációja a szokásos volt: Windows 8, Foobar 1.3.1, Hegel DSD_1.0.4 driver, foo_input_sacd plugin 0.7.1, plusz Fidelizer 6.0.



Négy, plusz egy hanganyaggal készültem, egy kis áthalással a korábban tesztelt, árkategóriájában a Hegelhez passzoló M2Tech Young DSD-hez. Elsőként Santana második nagylemezét, az Abraxas-t vettem elő, amely a Columbia Recordsnál jelent meg 1970-ben. Az 1998-ban újramasterelt album a Columbia Heritage jóvoltából elérhető 24/176-os formátumban, pl. a HDTracks oldaláról is. A sokféle műfaji elemet (rock, blues, jazz és salsa) felvonultató második Santana lemez mindenképpen az előadó legjobb anyagai között található. A nyitódal, a „Singing Winds, Crying Beasts” mély zongorával (szinti) indul, testesen, cseppnyi hiányérzet nélkül. Azután csatlakozik be a szél harangjáték motívum, ami végigkíséri az egész számot. Élénken, frissen zenél a norvég, a harangjáték, mintha csak langyos fuvallat mozgatná, belengi az egész szobát. Ahogy halad előre a zene és peregnek a percek, úgy ivódik be a levegőbe valami végtelen nyugalom. Megszállja a bútorokat, bújócskát játszik velem a nyávogó gitár, a tenyérrrel ütött bőr feszes hangja valahonnan a messzeségből ér el hozzám. Remek teret rajzol elém a Hegel, főleg a mélysége az, ami lenyűgöz. Nem is tudok elszakadni az előadótól, betöltöm a legújabb, „Shape Shifter” című albumát, 24/44,1-es formátumban. Írtam, legújabb, de ez is lassan meglesz három éves, de legalább volt ideje érlelődni. Én egyből megszerettem ezt a lemezt, amely vegyes fogadtatásra talált a zenehallgatók és a kritikusok részéről egyaránt. Nagyon fekszik a Hegelnek, jó partnere Santanának és csapatának: a „Mr. Szabó” elképesztően feszesen indul, mint egy pattanásig feszített indián íj, rettenetesen mélyre tudja magát ásni. Ilyen tiszta és pontos mély szekciót ebben az árkategóriában még nem hallottam. A [Young DSD](#)-re bőven rátesz egy lapáttal ebben a versenyszámban, egyben felhívja a figyelmet a forráskészülékek minőségének fontosságára! Mert azért valljuk be, ez a produkció elsősorban az erősítő/hangsugárzó duó felségterülete lenne, erre jön ez a fekete lovag és mindent visz... Maradjunk az amerikai kontinensnél, egy kis Harry Belafontéval (LP ripp, 24/96), „Belafonte at Carnegie Hall”. Visszatérő műsor ez az album is, amelyet 1959 április 20-án és 21-én rögzítettek a new yorki Carnegie Hallban. Belafonte igen jó calypso és folkzenész (ezeken kívül sok műfajt épít be zenéjébe, legyen az blues, jazz, soul vagy éppen pop), a műfajból adódóan (vagy talán pont ezért) igen vicces előadó. A ma is aktív előadó egyik legjobb lemeze ez, az pedig külön öröm, hogy a hangmérnöki munka is kifogástalan. A HD12 mindezt igen jó felbontással adja vissza, a sáv szélesség tág határok között mozog, a színpadon történetek közül semmi nem kerülheti el a figyelmünket. A hangszerhangok, a kísérőzenészek összes rezdülése hallható,

annyira jól és realisztikusan, hogy tényleg elhiszem: itt zenélnék az orrom előtt. Hasonlót csak a lemeziátszómon tapasztaltam eddig, néha az az érzésem támadt, túlságosan is uralni akarja a muzsikát a Hegel. Az albumról tudni érdemes, hogy nem történt stúdiós utómunkálat, azt halljuk, ami valójában történt (háromsávos magnóval rögzítve) a Carnegie Hall színpadán. Odafent két gitár, egy nagybőgő és egy ütős kísérte Belafontét, na és persze egy 47 tagú szimfonikus zenekar.



A „Hava Nageela” közönségzsivaja, reakciója megdöbbentően valóságos a norvégon, a „Merci Bon Dieu” alatt pedig a legkisebb pissenés is hallatszik. Az énekhang átható, nagyon erős a jelenlétérzet, a színpadkép pedig hihetetlenül széles és mély. Azonban van valami a Hegelben, ami miatt azt érzem, túl tökéletes. Furcsa ilyet mondani, nem is tudom szavakkal megmagyarázni ezt a jelenséget. Nehezen szakadtam el tőle, talán egy csipetnyi intimség, ami hiányzott. De ez valószínűleg rendszerszintű probléma, éppen ezért erősen ajánlanék egy meghallgatást vásárlás előtt. Stréber gyerek a HD12, nem tud hibázni, erre pedig eklatáns példa Bucky Pizzarelli „Swing Live” koncertlemeze. Beválogattam a tesztlemezek közé, a jövőben biztosan több lehetőséget kap ez az album. Pizzarelli (aki nem ismerné) jó nevű dzsessz gitáros, aki már idős kora miatt nem aktív, de régi lemezeit bármikor örömmel hallgatom. A „Swing Live” (16/44,1) egy vidám hangulatú, gyors lemez, 2001-ben rögzítették, amikor a zenész már benne volt 76-ikban. A quintetben zseniális zenészeket hallgathatunk, a bőgős Michael Moore-t, a klarinétos Allan Vachét, a vibrafonoknál Peter Appleyardot, a doboknál pedig Bernard „Pretty” Purdie-t. A nyitódal, a „Lester Leaps In” hamisítatlan klubhangulatot varázsol a szobába, a vibrafon szenzációsan jó, a dobos pedig, hát az valami elképesztően üti. Itt megint érezhető a Hegel csodafegyvere, az átütő erejű mély szekció. Ez a bőgő játéka is megfigyelhető, amely a háttérbe húzódva, majd onnan előretörve hangosodik, begyorsul, és ebben bizony kiváló partner a norvég konverter. Gyors, nagyon gyors tud lenni ha kell, nem győzöm eleget dicsérni a dobokat, amelyekből a szám vége felé bőségesen jut. A „Dinah” című nótában a klarinét is brillírozik, figyelemreméltó a HD12 ritmuskövető képessége. A dobszóló, mintha csak körbeölelne, energikus és feszes. A Swing Live egy elmaradhatatlan klasszikussal, a „Limehouse Blues”-al búcsúzik. Aki még

nem hallotta volna ebben az interpretációban, sürgősen hallgassa meg, mert ez az egyik (ha nem a) legszórakoztatóbb feldolgozás, amit valaha hallottam! Kis energiabomba, kiváló vibrafonnal, a közönség közé pedig biztosan behajítottak egy marék mikrofont, mert szerves részei ők a muzsikának. Mindez a Hegel tolmácsolásában plasztikusan, egységesen szól, talán picit túl direkten is, de most már belenyugodtam, ez ilyen karakter. A közel 10 perces szám hatodik percének vége felé hallható egy jó kis örömdobolás: ha ebből állna csak a zene, akkor a Hegelnél nem tudnék jobb konvertert mondani. Az utolsó előtti etapban veszem elő kedvenc DSD anyagomat, az „Alchemy”-t. A Dire Straits muzsikáján nőttem fel, nem is tagadom, a rockzene mindig közel állt hozzám, a Straits meg a szívem csücske. A zenéjüket hallgatva mindig tartok egy kis Private Investigation-t magamban, egyfajta számvetés ez részemről, legfőképpen a múlttól. Szerencsére nem rágódás ez, hanem inkább nosztalgia, amihez a megfelelő berendezések csak a habot jelentik a tortán. A HD12 pedig finom torta. A felbontása elképesztően jó, szinte hallani az izzadságcseppeket, ahogy belefröcsögnek a mikrofonba Knopfler szájáról. És a gitár, arra nehezen találok szavakat. Félelmetes. Megborsószik az ember háta, amikor meghallgatja, a cinek, a közönség zsvivaja, az egész, így egyben, hatalmas élmény. Lenyűgöző a Hegel precízsege, uralja a zenét, hibának helye nincs! Minden hangjegy, ami elhangzik a koncerten, forgatókönyv szerint íródott és hajtatott végre.

Mégis, van valami esendőség ebben, a túlzott magabiztossággal könnyen érhetünk el ellenkező hatást. A Young DSD-vel párhuzamot állítva látszik, mennyire más a két hasonló árú konverter zenéről alkotott elképzelése. A Young lazábban adja elő magát, Uram bocsá' vannak hibái, a Hegel katonásabb, kínosan ügyel minden hangra. Én összegyűrném a kettőt, de nem lehet, tudom. Bónuszként meghallgattam a fejhallgató erősítőjét, méghozzá egy nehezen hajtható, 8 Ohmos vintage japán fülessel. Hát, nem dísznek rakták rá a lyukat a mérnökök, annyi szent! Tisztességes erősítőfokozatot építettek bele, a hangját nagyon közelállónak éreztem a szintén nálam járt [Lehmannaudio Linear](#) fejhallgató erősítőjéhez. Tisztán és dinamikusan, jó felbontású hanggal örvendeztetett meg, egy könnyebben hajtható fülessel még jobb lehet az eredmény. A hangerőt ilyenkor visszaveszi, 0-100 helyett csak 0-60 között hangoskodhatunk, de nem kell félni, tud nagyon üvöltöni, ha kell.

Összefoglalva, a Hegel HD12 DSD egy nagyon jó felbontású, precíz hangú konverter, amely USB-n táplálva adja tudása legjavát, de jó választásnak tartom futómű, vagy hálózati lejátszó mögé is. A hangról alkotott igen határozott elképzelése miatt mindenképpen tennék vele otthoni próbát, kevésbé agilis rendszerekkel akár csodát is tehet. Ajánlott vétel!

Forgalmazó: **Audio Centrum**